

André Hoogeboom

Dodelijke ambitie

EEN FORMULE 1-THRILLER

Karakter Uitgevers B.V.

INHOUD

PROLOOG II

DEEL I - EEN NIEUW TEAM 15

1. Nice 17
2. Monaco I 23
3. Monaco II 31
4. Hotel Metropole 33
5. Heksenhamer 39
6. *The Nemo* 45
7. Annette Lee 53
8. Warming-up 57
9. Een epische afgang 65
  10. Het naspel 71
    11. Ivalo I 79
  12. Noitavasara 87
  13. Helsinki 95
  14. Londen 107
15. San Francisco 115
16. De botsing 121
  17. Ivalo II 135
18. Barcelona 139

DEEL II - DE STRIJD 157

19. Melbourne 159
20. Shanghai 169
21. Zomerstop 177
22. De tekeningen 185
23. De tweede helft 191
24. Spa 201
25. Het circuit 209
26. De race 217
27. Orde op zaken 221
28. Ivalo III 227
29. Forza Ferrari 231
30. Hotdogs & Buds 235
31. Maranello 245
32. Whitley 251
33. São Paulo 263
34. Parijs I 271
35. Abu Dhabi 277
36. Parijs II 285
37. De finale in Abu Dhabi 289
38. Parijs III 297

EPILOOG 299

NASCHRIFT 301

'The truth? You can't handle the truth!'
– Jack Nicholson in *A Few Good Men*

'Motorsport is dangerous.'
– Disclaimer van de Fédération Internationale de l'Automobile
(FIA)

'One thing leads to another.'
– The Fixx

PROLOOG

En zo eindigde het. Geestelijk uitgeput en financieel aan de grond. Toch, dacht William Beck, had hij het avontuur voor geen goud willen missen. Hij had tenslotte in het voorste karretje van de grootste rollercoaster ter wereld gereden met vrij uitzicht op de diepe val en de snelle bochten. Daar stapte je tenslotte voor in. Het was triest dat er slachtoffers waren gevallen. Dat was nooit de bedoeling geweest. Aan de andere kant: wie zou ze missen. De één een werkloze nerd uit het hoge noorden van Finland wiens hobby het was andermans accounts te hacken, de ander een ontslagen, aan lager wal geraakte ontwerper. *Shit happens*. De onvermijdelijkheid der dingen was nu eenmaal onvermijdelijk. Wie zich te dicht aan het vuur warmt, kan zijn handen branden. Toch had hij het achteraf anders gedaan. Achteraf, ja, achteraf. Achteraf is het allemaal zo makkelijk. Het is pas echt moeilijk een richting te kiezen als je midden in een shitstorm staat, als je blik vertroebeld is door de waan van de dag. Met de kennis van nu had hij andere keuzes gemaakt. Wie niet?

Hij vroeg zich vaak af waar het nu mis was gegaan en hoe hij het dan anders had kunnen doen. Dan dacht hij terug aan z'n eerste kennismaking met het Formule 1-racen, in Austin, Texas. Ja, als hij na de race meteen naar huis was gegaan, dan was hij nooit in deze situatie beland. Maar hij was gebleven, had nog wat gedronken bij de afterparty, werd meegesleept door enthousiaste verhalen. Of misschien had hij op tijd op de rem moeten trappen. Dan

was Project Lapland, zoals hij het gemakshalve noemde, nooit uit de bocht gevlogen. Maar hij wist niet waar de rem zat. Hij had zijn impulsen in bedwang moeten houden, zoals het een goede CEO betaamt. Eerst nadenken; goed nadenken, dan pas een eerste stap zetten en dan, heel voorzichtig, nog een heel kleine. Je stapte toch ook niet op een vijver of een sloot na één nachtvorstje? Dan voelde je toch ook even met de teen van je beschoende voet hoe stevig de ijsvloer was, want dan zou je weten dat het vliedsdunne laagje je volle gewicht nooit zou houden. Hij was niet eens voorzichtig op die dunne ijsvloer gaan staan. Hij was er met zijn volle gewicht op gesprongen. Geen wonder dat hij zichzelf even later terugvond op de modderige bodem van de vijver. Nat en koud.

Dat was al een fout geweest. Dan was er nog Kalle Alhainen, die Fin. Stille wateren, diepe gronden. Wist hij veel. Hij had geen Finnen in zijn kennissenkring. Misschien had hij eerst zijn naam eens goed moeten googelen. *Alhainen* betekent 'laag, goedkoop, vilein'. Dat klopte wel. Ieder woord klopte. Blind had hij zijn lot in de handen gelegd van een meedogenloos ambitieuze en gefrustreerde sportman, die ten koste van alles zijn revanche wilde halen. Hij had hem die kans geboden. Stom. Ontzettend stom. Aan de andere kant... Er was altijd een andere kant. Die Kalle, malle Kalle, had het wel voor elkaar gekregen. Niemand ter wereld had het zo goed gedaan als hij. Niemand. Had het op een andere manier ook zo goed gewerkt? Waarschijnlijk niet. Er was maar één manier, al was het beter geweest als ze meer tijd hadden genomen. Tja, meer tijd. Die tijd was er eenvoudigweg niet. Het ging toch over onvermijdelijkheid? Het ene leidde gewoon tot het andere. En als je het ene had gedaan, ging je vanzelf naar het andere. Zo eenvoudig was het. Want je kon niets terugdraaien. Je deed iets en dan moest je de consequenties ervan aanvaarden en ernaar handelen. Dat had hij gedaan. Samen met 'malle' Kalle. Zo kwamen ze steeds verder. Verder dan ze ooit hadden durven dromen of hadden verwacht. Dan kun je niet meer terug, dan is er maar één weg: voorwaarts.

Steeds als er een barrière opdoemde, braken ze die af. Met hamer

en pikhouweel. Er doemden gewoon steeds hogere barrières op en ze moesten steeds harder slaan om de snelheid erin te houden. Dan vlogen de stukken eraf. Je kunt geen omelet bakken zonder het ei te breken. Hij had het wel geprobeerd, hoor. Gewoon het ei in de pan gelegd, maar dan gebeurde er niets. Dan rolde het ei doelloos en willekeurig van de ene naar de andere kant. Pas als ze het ei braken ontstond er een prachtige vorm, met het eigeel in het midden en het wit eromheen. Zo mooi dat het water je in de mond liep. Zo hadden ze het gedaan. Alleen brandde de boter aan en werden de zijanten zwart en oneetbaar.

Genoeg met de analogieën. De realiteit was dat ze achter hun eigen staart aan hadden gerend. Vaak doet een kans zich maar één keer voor. Dan kun je twee dingen doen. Eén: laten lopen, of twee: met beide handen aangrijpen. Als je voor één kiest, komt het tweede nooit meer voorbij.

Had hij maar voor één gekozen.

DEEL I

EEN NIEUW TEAM

I. NICE

William Beck strekt de benen nog eens in de comfortabele en luxueuze Mercedes-Benz Sprinter 519 CDI First Class Executive, die is ingericht als de Gulfstream-jet waarmee hij vanuit San Francisco naar Nice is gevlogen. Het interieur is uitgerust met vier witte ruime draaifauteuils, met brede armleuningen en cupholders voor champagneglazen. De ijskastjes in de portieren zijn gevuld met exclusieve dranken. De donkerblauwe vloerbedekking kleurt smaakvol bij het roomwit van het meubilair met de teakhouten accenten van deur- en raamlijsten. Het licht is gedempt. De Mercedes lijkt meer op een hotelsuite dan op een voertuig. Alleen het zachtjes zoeven van het rubber op het asfalt verraad dat de wagen in beweging is.

Hij staart dromerig naar buiten, strijkt zijn hand door de stugge haardos en pakt zijn mobiel. Hij zoekt een nummer op en stuurt een whatsappje met de boodschap: *Sta over tien minuten voor de deur*. Hij is nieuwsgierig naar wat Gregory Forster wil, maar vermoedt dat het wel om geld zal gaan. Het gaat altijd om geld. Wat zou hij anders moeten? Ze kennen elkaar nauwelijks.

William Beck herinnert zich de eerste kennismaking met de Formule 1 in Texas, nu ruim een halfjaar geleden. Het was een van de mooiste belevenissen uit zijn leven. Alles maakte indruk. De paddock, de motorhomes, de garages, de pits, de grid, de coureurs en vooral: die start. Alles stond onder hoogspanning, drie dagen lang. Vanaf de vrije trainingen tot en met de laatste ronde.

Dankzij de privileges van zijn relatie had hij een *access all areas*-pas en kon hij overal komen. In de garages, in de pitstraat, op de grid vlak voor de start, in de motorhomes.

Lang na afloop van de race en vele Buds later was hij in contact gekomen met Gregory Forster, de Schotse eigenaar van Forster Racing, een worstelend achterhoedeteam. Ze hadden een lang gesprek gehad, over de race, over de sport, over de coureurs. Beck was nieuwsgierig en bleef vragen stellen. Hij was zo onder de indruk van de antwoorden dat hij zich als sponsor aan de renstal verbond. Hij mocht vanaf de volgende race – in Mexico – de naam van het bedrijf op de neus van de FR110 plakken en dat kostte hem anderhalf miljoen dollar inclusief het hele volgende seizoen. In ruil voor die slordige anderhalf miljoen – er was nog een tonnetje aan overige kosten bij gekomen – kreeg hij elke veertien dagen wereldwijde televisie-exposure, toegangspasjes voor alle gebieden en een volwaardig lidmaatschap van de Paddock Club.

Die televisie en de aandacht waren natuurlijk een wassen neus, dat wist hij ook wel. De naam van zijn bedrijf Dottcom kwam nauwelijks in beeld. Even, bij de startopstelling. Verder had hij een hoekje op de helm van de coureurs, maar omdat het team figureerde in de achterhoede kwamen ook de hoofdrolspelers van het team vrijwel niet in beeld. Eerlijk gezegd maakte het hem niet uit. Hij deed het ook niet voor de marketing of reclame. William Beck was na één shot Formule 1 al verslaafd geraakt. Deel uitmaken van het grootste circus op aarde, een rolletje daarin spelen, hoe klein ook, je elke ronde van een race betrokken voelen bij een wagen, een team en de coureur was hem elke dollarcent waard.

De bescheiden rol in de luwte bevalt hem wel. Niets aan hem verraadt dat hij een van de rijkste mensen op aarde is. Zeker in Europa niet, waar vrijwel niemand hem kent. Ook in de vs houdt hij zich angstvallig buiten het publieke domein. Als puis-sant rijke CEO kan hij nog steeds zonder lijfwacht door de straten van San Francisco en hij waakt ervoor zich te opvallend te kle-den of te gedragen. Zijn privacy is hem goud waard. Nooit heeft

hij een interview gegeven, hij heeft geen sporen achtergelaten op het web, geen profielen aangemaakt op welke pagina dan ook, geen accounts die zijn identiteit kunnen achterhalen. Zelfs op de Dottcom-website is niets anders van hem te vinden dan zijn functieomschrijving. Op de bijeenkomsten waarbij hij aanwezig móét zijn, worden mobiele telefoons ingeleverd bij de ingang, sociaal doet hij niets. Hij doet niet aan fundraising, mijdt publieke optredens op politieke of sociale bijeenkomsten. Natuurlijk hebben ze hem gevraagd. *The New York Times* beloofde hem een cover als hij een interview wilde geven, talloze televisieshows hebben hem benaderd, zelfs geld geboden. Veel geld. Voor hen. Voor hem niet. Voor William Beck waren die bedragen een belediging. Als hij al zou willen, zou een televisiestation of magazine een bedrag van zeven nullen moeten bieden. En dan nog. Zijn privacy is hem meer waard. Hij wil naar Starbucks kunnen om een café latte te bestellen, een restaurant bezoeken, een show op Broadway kunnen zien, ongehinderd over straat lopen.

Zijn neutrale bril met robuust zwart montuur is net zo universeel als een Toyota Yaris. Het ongeschonden gezicht vertoont geen bijzondere kenmerken. Hij ziet er met zijn drieënveertig jaar gezond en jong uit. Hij kan zeker vijf jaar van zijn leeftijd afhalen. Het lichaam is slank en afgetraind. Zijn kleding is eenvoudig. Een grijs sweatshirt met capuchon – een hoody –, een Levi's-spijkerbroek, zwarte sokken. Alleen op z'n schoenen bezuinigt hij nooit. Vandaag draagt hij zijn lichtbruine Santoni's ter waarde van ongeveer vierduizend dollar. In deze prijsklasse bezit hij zo'n vijftig paar.

De ontmoeting met Greg Forster was min of meer een impulsieve reactie op het verzoek dat de teambaas hem enkele weken eerder had gedaan. Op die zonnige maandagmorgen in San Francisco, net na negen uur en vlak voor de eerste vergadering van de dag, vroeg zijn secretaresse of hij even tijd had voor de heer Forster, die hem dringend wilde spreken. Nieuwsgierig nam hij het telefoontje aan. De vergadering moest maar even wachten.

Lees ook van Karakter Uitgevers

MAX

André Hoogeboom

Het ongeautoriseerde verhaal over
de jongste Formule 1-winnaar ooit

In 2015 stond de Nederlandse racewereld op zijn kop: Max Verstappen maakte zijn debuut in Australië als jongste Formule 1-coureur ooit. Op Eerste Pinksterdag, 15 mei 2016, gebeurt het nagenoeg onwaarschijnlijke. Verstappen schrijft geschiedenis: hij wint als jongste coureur ooit de Grote Prijs van Spanje op het Circuit de Catalunya in Barcelona.

Een iconisch moment in de Nederlandse sportgeschiedenis. *Max – Het ongeautoriseerde verhaal over de jongste Formule 1-winnaar ooit*, geschreven door sportjournalist André Hoogeboom, is een verzameling interviews die Verstappens weg naar het miljoenenbal beschrijft. Alle geïnterviewden zijn het erover eens: het talent van Max Verstappen is uniek en allen voorspellen hem een glansrijke toekomst.

ISBN 978 90 452 1338 5 | ISBN e-book 978 90 452 1204 3